

За този ден хората в неголямото ни село винаги се подготвяха предварително. Майка ми месеше тесто, правеше боя за яйца. Всички бяха весели, навсякъде цареше суетня. Знаех, че в нощта преди Великден на стола до моето легло се появяваше нова рокля. Понякога дори пантофки. И си лягах с радостно очакване. Баба ми мърмореше:

- Безбожници! Да не се прекръстите дори!

А на нас ни беше весело. Предстоеше празник, светъл, радостен ден.

- Христос възкресе! - поздравявахме се на другата сутрин и стискахме в дланите си боядисаните яйца.

Възкресни душата ми, Господи

- Наистина възкресе! - с лекота, без да се замислят, ни отговаряха хората.

Тази сутрин всички излизаха навън, облечени празнично, сякаш подсъзнателно се стремяха да посрещнат Великден обновени, чисти - поне външно.

Възкресение... Поредната неделя в календара. А привечер цялото село кнџеше от пиянско празненство.

Прости на нас, тогавашните, Господи! Прости и на нас, днешните, свикнали да посрещаме светлото Ти Възкресение като традиция, като обичай: записани в подготовката, угрижени да не превтаса тестото. И с мълчалива душа.

През тази нощ в православните храмове бият камбаните. Но Исус идва тихо. Той влиза там, където очакват Неговото идване, и носи безценен дар - Своята очистища кръв и Божията прошка.

И настъпва друго възкресение - на грешната душа за вечен живот в Христос. Колко дълго тези истини са били скрити за мен! Колко тежко е да виждам сега, че моето място на слепец и безумец не остана празно. Заемат го също такива горди и просветени хора като мен.

„Елате при Мен всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви успокоя“ (Мат. 11:28). „Чрез никой друг няма спасение; защото няма под небето друго име, дадено на хората, чрез което трябва да се спасим“ (Деян. 4:12). Няма друго име. Щастлив е този, който е разбрал и е приел това в детството си. Който е израснал в християнско семейство, се учи от малък да почита неподправените свети истини. На такъв човек всичко или почти всичко е ясно. А какво да кажем за хора като мен?!... Преминали по-голямата половина от живота си. Получили образование, уважавани в обществото и семейството си. Изведнъж... прозрение, търсене на остатъците от твърдия в миналото фундамент, сълзи на разкаяние и насмешливи погледи на колегите...

Изглежда трудно? Но нали преди да възкръснеш, трябва непременно да минеш през смъртта. И това умирање на предишните навици, на безкрайната гордост и самолюбие не може да стане мигновено. Този процес е дълъг и тежък. Не можеш да го преживееш сам, ако до себе си и пред себе си не виждаш Личността на Този, Който е умрял за тво-

ите грехове. Но неговите мъки са били много по-страшни. Ти се бориш със своя грях. А Той е умрял за чуждите.

Само ако можеш да рисувам... Бих нарисувала огромен Голготски кръст да се рее над земята и онази светлина, която той излъчва, бих нарекла пасхално Възкресение. Защото възкресението може да дойде не само в пролетния ден, отбелязан в християнския календар. То идва независимо от деня и часа, когато душата, изморена от собствените си беззакония, извиква към Исус за прошка и за Божието милосърдие!

Тогавашно радва небето. Защото Бог няма излишни и ненужни деца. Нашият Пастир, Господ Исус Христос, се радва на завръщането на всяка една заблудена овца. Но колко е трудно да стигнеш до тази светла граница! Неразбирането е бариера, която врагът на човечеството спуска между най-близките и ги разделя.

- Приказки някакви: Сатана управлявал света... - смеят се образованите ми приятели.

И съм сигурна, че зад гърба ми ме сочат с пръст. Добре. Отворете Библията. На нея, която е изпитана от векове

гонения и е призната за най-великата книга на планетата, вярвате, нали? В четвъртата глава на Евангелието от Лука, в петия и шестия стих там се казва: „Тогавашно, като Го изведе на една висока планина и Му показа всички царства на света, в един миг време, дяволът Му каза: „На Теб ще дам цялата тази власт и слава на тези царства, защото на мен е предадена и аз я давам на когото искам.“

...Царството на Бога. Към него няма широки пътища - пътят към това вечно царство не е лесен. Но ако искаш да живееш с Бога, падни на колена, извикай към Него в молитва да прости греховете ти и когато се изправиш, започни да вървиш след Христос. Тогавашно Христовото възкресение ще дойде при теб не с камбанен звън, не с козунаци, а със сълзи на разкаяние и безкрайна любов. Божията любов, частичка от която ти вече ще носиш в света.

А Великден - това е чудесен празник. Ако душата ти плаче от щастие и пее от любов. Плаче ли? Пее ли?

Тогавашно - честито Възкресение! Христос възкресе!

ТАЛИНА
КОЛЕСНИКОВА-ВОЛФ

Исус знае Своето бъдеще. Той се измъчва в очакването му. Прочетете Евангелието от Лука 12:50: „И под какво напрежение съм, докато се извърши!“ Когато остават няколко минути до страданията Му, четем, че започва да се удря и да тъгува. И казва на учениците: „Душата Ми е прескръбна до смърт“ (Мат. 26:38).

Той не остава равнодушен в очакване на Голгота. В Гетсиманската градина, преди да Го арестуват, Исус има нужда от подкрепа. Търси я в учениците Си, но те спят. Тогавашно „Му се яви ангел от небето и Го укрепяваше“ (Лк. 22:43).

Исус Христос говори на учениците си за предателството: „Човешкият Син ще бъде предаден на главните свещеници и книжниците“ (Мат. 20:18). Хората са подвластни на различни грехове, но предателството спада към най-отвратителните. С думата „предател“ се употребяват прилагателните „гнусен“, „подъл“! Ако така се говори за тези, които предават хора, какво можем да кажем за предателя на съвършения Човек - Исус?

Исус познава Своя предател, но е внимателен към него, нежен и искрено ласкав. По поведението на Исус никой не може да се досети, че Юда е предател. В последната вечер, когато става ясно, че един от дванадесетте ще предаде Исус, от Неговите думи никой не може да по-

знае, че предателят е Юда. Дори в последния момент Исус не спира да го обича. Той се обръща към Юда, който води войниците и храмовите служители да Го арестуват, с думите: „Приятелю, за каквото си дошъл, направи го“ (Мат. 26:50). Исус тук говори за осъждането Му на смърт: „...и те ще Го осъдят на смърт“ (Мат. 20:18).

Христос казва към какво води това предателство. Ще Го осъдят на смърт. Ще Го осъдят несправедливо. Но истинската причина е по-дълбока. Той е обвиняван в много неща: че забранява да се плаща данък на римския император, че разбулва народа, като нарича Себе Си Цар, че развърщава народа. А всъщност първосвещениците са водени от завист. И Пилат знае това. Завист, че хората слушат Исус. Завист, че първосвещениците губят влиянието си сред народа, а Исус придобива все по-голяма популярност.

Това е човешкият план.

Истинската причина в плана на Бога е изкуплението на човечеството чрез смъртта на Исус, Божия Син. Ако можеше тази причина да се каже на народа! Но кой знае за това тогава освен самият Исус!? Дори учениците не са способни да разберат тази истина преди Исус да възкръсне от мъртвите.

Смъртта, очакваща нашия Господ, е най-мъчителната, която огрубял, подивял и безчувствен човешки мозък може да измисли. Жертвата не умира веднага. Исус е разпънат около девет часа сутринта. Когато вечерта съобщават на Пилат, че

КАК СЕ Е СЛУЧИЛО?

„Ето, ние се изкачваме към Йерусалим и Човешкият Син ще бъде предаден на главните свещеници и на книжниците; и те, като Го осъдят на смърт, ще Го предадат на езичниците; и ще Му се подигрят и ще Го заплуват, ще Го бият и ще Го убият; а след три дни ще възкръсне“ (Марк 10:33-34).

Ние не знаем какво ни очаква в бъдеще: след една минута, след един ден, след месец. И това е добре. Иначе мнозина от нас не биха могли да преживеят очакването на бъдещите сътресения, нещастия и загуби. Психиатричните болници щяха да са препълнени с хора, загубили разсъдъка си от страх пред бъдещето. Сред тях щяха да са много учени, лекари, религиозни хора.

